

gaaet op for dem, at Spørgsmaalet er af en saa stor social Betydning, som det er.

Den skadelige Indflydelse, som Kvinden udøver paa Manden, som hun er nu, er saa stor, at det kun maa tilskrives Vanen, at det store Flertal af Mændene ikke har Øjnene aabne for det. Lige saa gavnlige og lige saa forædlende som en Kvindes Indflydelse kan være paa en Mand, næsten lige saa skadelig er den Indflydelse, den Kvinde, som Slægtens tusindaarige, fordomsfulde Begreber har skabt, udøver paa ham. Der er igennem Aartusinder bleven arbejdet for at gøre Kvinden saa uduelig som muligt til alt Tankearbejde og til alt praktisk Arbejde, der ligger udenfor Hjemmet. Intet Under, at Anstrengelserne bærer Frugt.

Der kan nævnes Tusinde af forkvaklede Omstændigheder, som dette uheldige Forhold har frembragt. Jeg vil indskrænke mig til at paavise én.

Man ser ofte i Livet — og man kan læse sig det til hos Forfatterne — unge Mænd, som med Begejstring tager sig af en eller anden Opgave. Mange af dem er i Besiddelse af virkelig Dygtighed og Evne til at kunne gavne en Sag, men det Øjeblik indtræffer jo som oftest i en ung Mands Liv, da den lille bevingede Gud sender ham sin Pil i Hjertet, og paafølgende Forlovelse og Ægteskab er jo i Almindelighed Følgen. Naar man nu tænker sig denne Katastrofe overstaaet i Løbet af et Aars Tid, saa vil man, i 99 af 100 Tilfælde, ved at sammenligne Ægtemanden med den ugifte Mand kunde bemærke en Forandring. Denne Forandring skyldes Hustruens Indflydelse, og den vil altid ytre sig ved en formindsket Interesse for de Sager, der før udfyldte hans Liv. Intet er mere naturligt.

Den unge Pige er nemlig opdraget efter de Principer, der vurderer hende til at være, hvis hun er en rig Mands Datter, en Luksusgenstand i Hjemmet, og hvis hun er af Middestanden, til en Kone, der vil kunne berede sin Mand et nogenlunde hyggeligt Hjem, men uden at der i nogen af Tilfældene bliver lagt Vægt paa, at hun i aandelig Henseende kan staa ved Siden af Manden. Tvertimod synes det at blive anset for formasteligt, naar hun har lige saa megen Forstand som han.

Der bliver altsaa i hende ikke lagt an paa at skaffe Manden en Kammerat men kun et Menneske, der kan være ham til Behagelighed. Følgen heraf er, at hun som oftest staa aldeles uforstaaende over for de Tanker der beskæftiger ham. Naar han vil spørge hende til Raads om en eller anden Ting, vil det gaa op for ham, hvilken Gaas hun er, og at han for at kunne leve et rigtigt Samliv med hende, maa opdrage hende helt fra Grunden af. Det er kun de færreste Mænd, der har Lyst og Tid til det Stykke Arbejde, og et køligt Forhold imellem dem vil resultere deraf. Men ikke nok med, at han i hende ikke har en Veninde, som kan fatte og forstaa, hvad han gerne vil sysselsætte sig med. Det snævre Livssyn, der er bleven hende tildelt gennem Opdragelsen, stikker igennem alle hendes Handlinger Hovedet frem og maa tilsidst paavirke Manden. Han sløves, de store Ideer beskæftiger ham ikke mer, Samfundets Vel og Ve bliver ham omtrent ligegyldigt blot alt gaar sin jævne Gænge i hans Hjem, kort sagt han bliver Ægtemand.

Saaledes sænker Kvinden Niveauet under de nuværende Forhold og forringer og sløver de Kræfter, der ellers kunde anvendes i Samfundets Tjeneste, det Samfund, hun selv kunde være en Støtte. Derfor maa Mændene ogsaa arbejde for hendes Sag da de derigennem arbejder for deres egen. Naar først Manden og Kvinden kan staa over for hinanden som to ligestillede Væsener, da vil et virkeligt og sandt Ægteskab eksistere, der vil være til Lykke og Held for begge Parter og udvikle dem overensstemmende med Naturen.

Kvinden maa ikke hæmme Manden, og hun behøver ikke at hæmme ham.

Lad os derfor arbejde for os selv ved at arbejde for hende, lad os sørge for, at hun kommer i Besiddelse af Kundskaber for at vi selv kan forøge vore.

Men det er ikke alene paa det her viste Omraade, paa mange, mange andre vil Kvindernes Emancipation virke gavnligt for os Mænd, derfor bør vi hjælpe dem med deres Opgave og lade den blive vor.

Johannes Høyer.

Det har været os kært at optage en ganske ung Mands Udtalelse om Kvindesagen, da det er meget sjældent, at de unge Mænd hidtil har skænket vor Sag Opmærksomhed. Det skulde glæde os endnu mere, om unge Mænd vilde oprette en Forening med det særlige Formaal at arbejde for de unge Kvinders lige Ret og Adgang til Erhverv i alle Brancher.

Red.

Kolera.

(Efter Sundhedsbladet.)
(Fortsat.)

Det lader sig ikke negte, at *Aarstiden* har en stor Indflydelse paa Koleraens Udbredelse og Voldsomhed. I Maanederne Juli, August og September trives den bedst; omendskønt den ogsaa kan optræde i Vintermaanederne. Vejrforholdene har ogsaa Indflydelse; saaledes har man set den aftage og forsvinde efter heftige Regnskyl, efterfulgt af langvarig Tørke.

Man har gjort den Iagttagelse under Epidemier i større Byer, at de fleste Sygdomstilfælde optræder paa Dage efter Helligdagene. Dette hænger sammen med, at der paa Helligdagene kan foregaa Diætfejl og Udskejelser af forskellig Art, som beforder Modtageligheden. Bedst sikres man mod Smitten ved at føre en fornuftig Levemaade, ikke afvige for meget fra den tilvante, søge at bevare Sindsrolighed og ikke lade sig beherske af overdreven Frygt.

Angaaende *Varigheden* af en Kolera-epidemi paa et bestemt Sted, kan man ikke med Sikkerhed udtale noget. Man vil, af hvad der er sagt om dens Aarsager og Udbredelsesmaade, forstaa, at mange Omstændigheder her kommer i Betragtning, hvis Indflydelse ikke lader sig forudse. Sædvanligt ytrer den sig i Begyndelsen med ganske enkelte Tilfælde. Ofte ligger der et Tidsrum af flere Uger, inden nye og talrigere Tilfælde optræder. Men har Sygdommen først antaget en epidemisk Karakter, saa gaar den som Regel uden Ophør frem ad i Antal, Tilfælde og i Voldsomhed, for atter at dale i Styrke, idet den dog som oftest blusser op af og til. Paa denne Maade kan den vare i flere

Uger og endog Maaneder. Forud for Epidemien plejer der at optræde talrige Tilfælde af Diarrhoe, og som Regel er Sygdomstilfældene af alvorligere Natur i Begyndelsen end hen imod dens Ophør.

De mildere *Former* af Sygdommen ytrer sig med Diarrhoe, der ikke adskiller sig i væsentlig Grad fra den almindelige, dog er Udtømmelserne hyppigere, rigeligere og mere tyndtflydende, indtil 6—8 om Dagen. Dette afkræfter selvfølgelig Patienten, især da Appetiten er borte. Undertiden kommer Læggekrampe, og Stemmen antager en ejendommelig hæslig Klang, Tegn, som tyder paa en alvorligere Sygdom; under almindelige Forhold vækker en saadan Diarrhoe liden Opmærksomhed, men under en Koleraepidemi maa Lægen øjeblikkelig tilkaldes, da Sygdommen ofte er Forbud paa en alvorligere Affære. At man virkelig har for sig en mildere Form af Kolera, ser man deraf, at Udtømmelserne indeholder smittende Egen-skaber og overført paa Sunde kan frembringe den udviklede Form af Sygdommen. Derfor maa man altid være betænkt paa ved saakaldte desinficerende Midler, Jernvitriol, Sublimat, Klor og Karbolkalk samt Karbolsyre at ødelægge Smittestoffet i Udtømmelserne. Disse lettere Tilfælde af Kolera-diarrhoe er som Regel ikke farlige for Livet, forudsat, at de ikke er Forløberne for den alvorligere Form, og efter en Uges Forløb ender de som oftest med fuldkommen Helbredelse.

(Fortsættes.)

Et Verdens-Opraab.

Kommissionen for det internationale Fredsbureau i Bern har udsendt følgende Opraab til alle Lande:

„Europa stønner under Vægten af sine Krigsrustninger. De militære Udgifter hindrer det i at indføre sociale Reformer. Industrien maa savne Støtte, fordi Staternes Penge sættes i uproduktive Foretagender. Staternes Usikkerhed frembringer Kriser, som kommer over Folkene med kortere eller længere Mellemrum.

Alt dette virker saa vel til Statens som til private Folks Ruin, og paa samme Tid lider Familier, som er truede med Tabet af deres Kære ved Krigens gruelige Slagterier.

Øjeblikket er kritisk! Vi maa gøre i Dag, hvad vi kan, for at forebygge Krig; i Morgen kan det være for silde. Vi maa vække Folkenes Samvittighed, saa de kan give et Skrig, højt nok til at stanse Forberedelser til nye Krige.

Ældre Mænd, som véd af Erfaring, at Krige fremkalder nye Krige,

Unge Mænd, som afslaar at være Kanonføde,

Kvinder, som føler, at Frygten for Krige hviler paa dem som et Mareridt,

Arbejdere, som har Ret til Dagen i Morgen,

Landmænd, som stoler paa Høsten,

Lad os alle hæve vor Stemme til Himlen i ét stort Raab: „Fred!“

Fred til Velsignelse for vort Hjem, *Fred* for at sikre os Brødet til i Morgen, *Fred*, som vil gøre os det muligt at lindre de lidendes Nød.

Franskmænd, Tyskere, Russere, Engelskmænd, Italianere, Østerriger, vi har ikke noget personligt Had til hverandre. Hvorfor skulde vi ødelægge hinanden?